

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

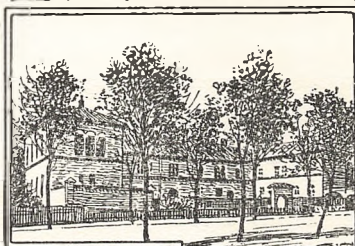
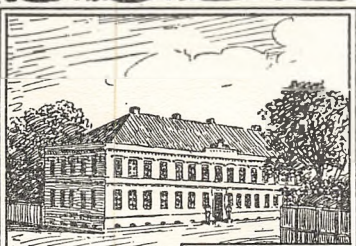
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Odenseaner Samfundets Tidskrift

INDHOLD: Poul Mogensen: En Translokationstale. — Vilhelm Balslev: Spredte Træk fra den gamle Skole omkring en gammel Lærer. — Dødsfald: fhv. Sparekassedirektør og Boghandler Nicolai Dreyer, Kaptejn Alfred E. Seebach, Fabrikant Herman Mogensen, Gymnastiklærer N. A. Nielsen og Driftsbestyrer Jørgen Dreyer. — Studenterne fra 1908. — Gamle Odenseanere.

Studenterne fra 1938. — Foreningsmeddelelser: Vort Tidsskrift. — Generalforsamling. — Boggave til Dimittenderne. — Odenseaner-Samfundets Legat. — Efteraarsmøde og Rusgilde 1938.

1939

Nummer 15

Marts

En Translokationstale

Rektor Poul Mogensens Tale

til Studenterholdet, Odense Katedralskole den 24. Juni 1938

Det er en stor Flok Unge, Odense Katedralskole i Dag siger Farvel til, 43 Studenter og 24 Realister. Hvilket Udbytte har I saa faaet af jeres Skolegang?

Om lidt skal jeg udlevere jeres Eksamenbeviser og dermed de Rettigheder, der følger med disse Beviser, disse Adgangskort til Universitetet og andre højere Lærestalter eller til Stillinger i det praktiske Liv. Men hvis jeres Udbytte kun var disse Rettigheder og disse Papirer med deres Rækker af Karakterer, vilde det være fattigt for jer og for Skolen. Hvis Skolen ikke har givet jer noget, der rækker ud over Øjeblikket, noget af Værdi for Livet, ja af Evigheds Værd, da har Skolen daarligt røgtet sit Hverv.

Karakterer er et nødvendigt — Gode, har vor Undervisningsinspektør engang sagt. Men naturligvis: man skal ikke drive Afguderier med dem. Det tror jeg heller ikke, vi Skolefolk gør, selv om vi i de sidste Uger har levet og aandet blandt Karakterer. — Vi ved godt, at der ligger mere Vægt paa Karakteren, og vi ved, hvor stor

Betydning Skoleaarene har for jeres Karakterudvikling.

Kundskaber er hurtigt glemt — forbavsende hurtigt. Hvad er der saa tilbage? Forhaabentlig meget. Lad mig dvæle ved et Par Ting, som gerne skulde være blevet de Unges aandelige Ejendom i disse Aar.

★

Den Ungdom, der søger Skolen, skal her lære at arbejde, og notabene *at arbejde paa rette Maade*. Ikke blot lære udenad. At nøjes dermed er som at leve af henkogte Sager uden Vitaminer. Nu kan det ganske vist ikke ventes, at Eleverne skal skabe noget nyt i Aandens Verden, men nok, at de atter og atter finder noget, der *for dem* virker som noget nyt og friskt, fordi det er personligt tilegnet.

Nutidens Skole holder stærkt paa de Unges selvstændige Arbejde; — de kan selv tænke Spørgsmaalene igennem, uden at Stoffet bliver hakket og malet for dem. Et Gran af Indsigt, man har tilegnet sig selvstændigt, er mere værd

end en stor Klump tillært Viden. Jeg er sikker paa, at denne Opfattelse ogsaa er de Unge sympatisk — men saa kommer det an paa, hvor langt de vil følge os videre, naar vi siger: Nok skal I selv se paa Tingene, men I skal ogsaa gaa i Dybden og udføre Arbejdet grundigt og nøjagtigt. Det kræver Livet af os, at vi ikke nøjes med det halvt færdige; baade vi selv og andre skal kunne stole paa det Arbejde, vi har frembragt.

Evnen eller Færdigheden eller Viljen til at gøre et Arbejde til *Bunds* skal øves i Skolen. Og *Kærligheden* til Arbejdet. Saaledes at Arbejdet ikke blot staar for os som et Middel til at opnaa visse Fordele, men som et Maal i sig selv. Noget vi ikke kan undvære, naar vi skal være rigtige Mennesker, leve Livet fuldt og helt, kende dets Højhed og Adel. Og kende den dybe Fred i Sindet, som veludført Arbejde giver. Som det staar i den ene af vore Translokationssange: *Over Sjælens dybe Ro Dagens Gerning trofast værner.*

*

Jeg har før sagt til mine Elever — dem alle og de enkelte —, at de gaar i Skole for at arbejde. Jeg har ogsaa tydeligt givet til Kende, at jeg ser med venlige Øjne paa, at de samles til Morskab og Festlighed. *Men Arbejde for sig; Fest og Leg for sig.* Har I nemmet det, da har I lært noget stort. Og størst er det, hvis I har oplevet dette at *gaa til sit Arbejde som til en Fest.*

Arbejdet er et Maal i sig selv; men det er ogsaa et Middel. Jeg bryder mig, som jeg før antydede, ikke om at tale om Arbejdet som et Middel til at opnaa ydre materielle Fordele — den Side af Sagen melder sig selv. Men lad mig fremhæve, at jeres Arbejde med aandelige Objekter er Middel til at finde *Sandheden.*

Skolen skal gøre sit til at indpode de Unge Sandhedsforpligtelsen, først det elementære og selvfølgelig, at man ikke siger Usandheder

for at prale eller klare sig i en snæver Vending. Men Kravet er langt mere omfattende. Det er ogsaa det, at man ikke skal give sig selv og sit Arbejde ud for mere end det er, pynte sig med laante Fjer, være Distanceblænder og Fagadehelt. — Det kan være ubehageligt at faa Fjerprydelserne pillet af, men det er sundt, og Skolen handler ret i at gøre det. Det gøres for Resten lige saa meget og lige saa godt af Kammeraterne som af Lærerne.

For alle, men ikke mindst for en Student gaar Kravet imidlertid dybere end til dette i Grunden negativt udtrykte: Du maa ikke. Sandhedsforpligtelsen omfatter ogsaa det at gøre et positivt Arbejde for at *finde Sandheden.* En redelig, grundig og utrættelig Bestræbelse for at trænge ind i Problemerne: i Videnskaben, i Samfundslivet og i den personlige Tilværelse. Dette er den absolutte Fordring, det kategoriske Imperativ, og den, der af Slaphed eller anden Grund gaar uden om det, fortjener ikke at kaldes Student, selv om han har nok saa fine Eksamensresultater. Men gaar I ind under Kravet, har I tilegnet jer noget af største Værdi for hele Livet, ja af Evigheds Værd, saa er I med i den evige Stræben mod det høje, Menneskeslægten dog bestandig udfolder trods alt, der kunde tyde i modsat Retning.

Mange Spørgsmaal og Gaader vil I møde i Livet. Mange af dem vil I ikke kunne se til *Bunds* i. Det kan ofte blive svært og deprimerende for den, der vil være af Sandhed. Det sværeste er vel ikke, at der er saa mange vanskelige Problemer, men at man ofte synes, at det ene kan være lige saa rigtigt som det andet, saa at det ser ud, som om alt flyder. En aandfuld Mand — jeg husker desværre ikke hvem — har sagt, at de *store* Sandheder, det er dem, hvorom det gælder, at det modsatte *ogsaa* er rigtigt. Men hvor klogt og aandfuldt det end er sagt, saa tror jeg alligevel ikke, det gælder de *største* Sandheder. Jeg vil minde om ham, der havde Mod til at sige: *Jeg*

er Vejen og *Sandheden* og Livet. Jeg ved, at der er dem iblandt jer, der mener, som jeg, at disse dristige Ord ikke var *for dristige*. — Der er maaske andre af jer, som engang vil komme ind i en af Livets Snævringer, hvorfra de ingen Udvej ser, og som saa alligevel vil opleve, at han, som sidder højt over Sol paa sin Konningestol, dog kan aabne Vej, dog kan aabenbare Sandheden om Livets Maal og Mening, dog kan bringe nyt Liv til udtørrede og golde Sind.

★

Men i Øjeblikket er det vist saadan, at I føler jer unge og glade og selvsikre. Det skal I have Lov til, Skam faa den, der ser skævt dertil. I har meget at være glade over. Mange af jer har ogsaa noget at være stolte af. Det er kun godt, at I har en betydelig Portion Optimisme og Selvsikkerhed. Det er en Kapital, I skal have at tære paa. Jeg kan betro jer, at jeres største Aktiv ikke er jeres Klogskab, men jeres Uklogskab, jeres relativt ringe Kendskab til Livets Kaar. Naar Visdommen kommer, samtidig med at Haaret begynder at graane eller falde af, saa taber man sammen med Haaret noget af den værdifulde Naivitet, noget af den Unges Tro paa sine Meningers Fortræffelighed i alle Forhold og paa sine egne Evner og Muligheder. Det er godt, hvis I har det unge og ukuelige Mod. Jeg kunde godt lide, at Grethe Wiberg, som var jeres Ordfører paa den sidste Skoledag, havde Mod og Mandshjerte til at tage Afstand fra den megen Tale om Tidens Vanskeligheder og jeres daarlige Fremtidsudsigter. Jeg tror ogsaa, der tales alt for meget derom, mere end der er Grund til og i alt Fald mere end sundt er. Hvis I vil gøre et godt Arbejde, være ærlige, retsindige og loyale i al jeres Færd, vil I sikkert finde, at Livet ogsaa har Brug for jer.

★

Dimittender af 1938! Jeg erklærer jer nu for rette Studenter at være, og om et Øjeblik vil jeg overrække hver af jer det Eksamensbevis, som giver jer Ret til at erhverve det akademiske Borgerbrev. Og I Realister, jeg giver jer Bevis for, at I har opnaaet de Kundskaber og den Modenhed, der kræves til de Stillinger, hvortil Realeksamen giver Adgang.

Jeg takker jer paa Skolens Vegne for den Tid, I har gaaet paa Skolen. Jeg takker jer paa egne Vegne, for alt det jeg har kunnet glæde mig over. Jeg vil mindes jer som det første Hold Studenter, jeg dimitterer, og jeg er glad ved at kunne sige, at jeg vil mindes jer med Glæde. For at ingen af jer skal sidde og tænke: nu taler han dog vist kun Sandhed med Modifikation, vil jeg betone, at jeg jo meget vel er klar over, at der har været baade positive og negative Led, og jeg tror jo ikke, at nogen af jer udelukkende repræsenterer det negative eller udelukkende det positive. Men videre er jeg Matematiker, og vi Matematikere er vant til at interessere os for Facit. Jeg kan med Sandhed og med Glæde sige, at jeg har fundet et positivt Facit, endog med betydelig numerisk Værdi.

Og saa Farvel. Gør jeres gamle Skole Ære. Den Skole, som vi ærer og holder af, den Skole, ved hvilken saa mange betydelige Mænd har virket, og hvorfra mange andre betydelige Mænd er udgaaet. Skal vi ikke give hinanden det Løfte, at vi hver paa sit Sted vil søge at øge dens Anseelse og holde den højt i Ære.

Farvel og Lev vel.

Poul Mogensen

2. Klasse A 1890

Otto Budtz-Jørgensen, Michelsen, Hans Christensen, Bendix Krogh, Mathias Madsen
 O. Zytphen-Adeler, Harald Lindegaard, Chr. Møhl-Hansen, Niels Nielsen, Sv. Haslund, Einar Budtz-Jørgensen, Frithiof Sørensen
 Otto Windinge, Andreas Basse, Overlærer Schmidt, Adjunkt Zerlang, Johan Zerlang, Vilhelm Balslev
 Axel Thomsen, Otto Haslund, Knud Haslund, Hans Ehnhuus

Spredte Minder fra den gamle Skole omkring en gammel Lærer

Johan Reimer Zerlang fødtes 28. Marts 1849 i Toftlund, Nordslesvig, som Søn af Gaardejer Johan Reimer Zerlang. Da Preusserne i 1864 lukkede Haderslev lærde Skole og fordrev Elever og Lærere, oprettede disse sidste i København en Skole, hvorfra J. R. Zerlang dimitteredes i 1867. Han blev cand. philol. 1875 og ansattes 1878 som Adjunkt ved Odense Katedralskole med Fransk som Hovedfag. Samme Aar ægtede han Caroline Skouboe, født 12. August 1856, Datter af Læge Jens Skouboe. Adjunkt Zerlang forfremmedes i 1897 til Overlærer og udnævntes i 1902 til Rektor i Aalborg, hvilken Stilling han beklædte til sin Død 3. Januar 1917. Han var i en lang Aarrække under sin Virksomhed i Odense tillige Skolens Inspektor, og hans gamle Skole vil stedse med Tak mindes ham for hans store Dygtighed baade som Lærer og Inspektor.

Du, som for Drengene, næst efter Rektor,
 har ledet alt med overlegen Aand
 og avet alle ved din stærke Haand,
 dengang du stod iblandt os som Inspektor!

Du lyste for vort Blik lig en Reflektor,
 der spejled Skolens Liv, naar med et Fond
 af Kraft du førte den i Ledebaand
 og værnede om dens Love som Protektor!

Med en Accent saa gallisk lydefri
 du lærte os dit skønne Sprog at tale:
 „Cependant, c'était une contention d'esprit!“

Hvordan man kan med Ordets Pensel male,
 du viste os i Skolens gamle Sale —
 men hine Dage er nu længst forbi!

PROLOG

Kom, gaa med mig et Øjeblik tilbage,
imens vi tænker paa vor Skoletid
og taler sammen om de fjerne Dage!
Om Timerne, der gik med Ro og Flid,
om Frikvartererne med Leg og Strid –
vi synes, det er næsten som en Sage!
Saa lad os da endnu engang betræde
den store Skole i det lille Stræde!

Som et Symbol paa Alvor og paa Viden
den ligger for os saa ærværdig, graa,
– de andre Huse synes os saa smaa,
En selv saa ubetydelig og liden –
den er som uangribelig af Tiden,
og dog skal den som Skole snart forgaa!
Ak, kendte den som Posthus sin Bestemmelse,
den vilde føle det som en Beskæmmelse!

Porten er aaben – op ad Trappen gaar vi
og skæver hen til Rektors lukte Dør –
vi drejer hurtigt af til højre, før
den aabner sig, og lige efter staar vi
ved Trappen ned til Gaarden, og her faar vi
paa højre Haand to Rum med Tilbehør:
Fysikkens og Zoologiens Kammer,
hvis Samlinger vor Kundskabstørst opflammer

Derpaa vi op ad næste Trappe gaar
til Morgensangen – „Lieder ohne Worte“,
hvor Rektor foran Instrumentet staar,
det store Ibenholts Pianoforte!
Han nævner Numret, han af Jastrau faar:
Nu spilles der, men Sangen bliver borte,
kun en og anden Melodien nynner –
saa spredes vi, og Dagens Dont begynder.

Paa Timeplanen heldigvis vi har,
foruden Lærdom, ogsaa Gymnastikken!
Begyndelsen er ganske vist ej rar,
„de forberedende“, men saa' er Skikken,
– det keder os, vi kender dem paa Prikken –
omsider dog Redskaberne vi ta'r!
Vi springer over „Hesten“ og slaar „Flic-flac“,
med Hjælp af Nielsen, Erichsen og Seebach.

Vi færdes atter i den gamle Gaard,
hvis „Pinekrog“ og „Gabestok“ vi mindes,
hvor Frikvarteret tit med Flid forbindes,
naar næste Times Pensum fast vi slaar!
Thi midt paa Pladsen „Linden“ stedse findes,
og rundt om den vi os en Vandring faar,
mens vi de sidste Øjeblikke griber
og med hinanden her vor Viden sliber.

Nu ringer Klokken, vi maa alle op –
Pas paa, du ikke sidder fast i Døren!
Saa gaar det op ad Trappen i Galop,
og hvilken Larm der er for Overhøren,
indtil det hele standser ved et „Stop“ –
der staar Inspektør – han har lange Øren!
„Hvad har I her?“ – „Religion, Hr. Zerlang!“
„Sid stille, til Hr. Teisen kommer, cependant!“

Straks ser den hele Flok alvorlig ud –
der bliver Tavshed, blot han rynker Panden;
et Øjeblik vi stirrer paa hinanden,
saa bøjer vi os for den vrede Gud!
Vi ved jo meget vel, at han er Manden,
der stiller hver Uorden ved sit Bud –
og alle føler vi, at efter Rektor
den største Magt iblandt os er Inspektør.

Dag efter Dag paa denne Maade svinder,
mens man paa Bryderierne gør Kaal
og langsomt nærmer sig det store Maal!
Til sidst en Sommerdag den Stund oprinder,
hvor man er Rus i Skolens Sal og finder
sig efter Prøvens Ild som hærde Staal!
Forlader saa med Vemod – nej, med Glæde –
den store Skole i det lille Stræde.

Men Skolen flytted bort – dens Memoire-
Skrivent var dengang kun iblandt „de smaa“,
og derfor er hans „Opus“ saa som saa!
Den gamle Bygning misted sin „Gloire“
af klassisk Lærdom, og dens Lærerskare
er svundet ind – der lever, ak, saa faa!
De blege Minder, som er end tilbage,
jeg her for Kammerater frem vil drage!

Naar jeg tænker paa min Skole, da er det altid „den store Skole i det lille Stræde“, den ærværdige, graa Bygning, som nu er Posthus, jeg mindes, og ikke den nuværende, „ny“ Skolebygning, hvor jeg ogsaa har gaaet, men som jeg aldrig blev fortrolig med paa samme Maade.

Første Gang, jeg betraadte Skolens Trapper, var Aaret, før jeg kom ind, da min Fader inviterede mig sammen med min Lærer og Fætter, Harald Balslev, til fra Vester-Hæsingø at følge med ind til „Optagelsen“ for at se, „hvordan det gik til“! Prøven husker jeg ikke meget af, men jeg mindes, at jeg blev forestillet for en graasprængt Mand med et elskværdigt Ansigt og fik at vide, at det var min tilkommende Lærer i Fransk, Adjunkt Zerlang. Jeg følte straks, at den Mand vilde jeg blive gode Venner med, og det kom ogsaa til at passe.

Saa kom jeg ind i Skolen næste Aar og opdagede hurtigt, at Adjunkt Zerlang havde — foruden Undervisningen i Fransk — en i Elevernes Øjne nok saa vigtig Gerning i Stillingen som Skolens Inspektør. Hvor meget denne Stilling betyder nu i Forholdet til Eleverne, ved jeg ikke, men i min Tid var Inspektør en meget anset og mægtig Mand, som vi uafsladelig var i Berøring med, mere end med nogen af de andre Lærere, og som vi havde stor Respekt for.

Straks om Morgenen var Inspektør den, der sørgede for, at det „gik i en Ruf“, naar vi skulde samles i Solennitetssalen til Morgensang, og naar *han* havde taget Stilling i den aabne Fløjdør, var det umuligt for „Efterkommere“ at snige sig ned ad Gangen uden at blive set af ham. Skulde vi saa ud af Salen efter Morgensang, var det atter Inspektør, der maatte tage Affære og „stille Strømmen“, og det var svært, naar alle 200 Elever paa samme Tid vilde gennem Døren. En Morgen, da Trængslen var særlig slem, vender en af de ældre Elever — han gik blandt Kammeraterne

under Navnet „voer Haajs“ — sig pludselig om, da han sad fast i Døren, og raaber paa uforfalsket Fynsk uden i mindste Maade at ænse Inspektørs Nærværelse: „La' dov vær' me' aa mase saa'en po, Maaj, du knyvser jo all' mij Cigarrer!“ Der blev grinet godt, og Inspektør lo med — den Slags var han altfor klog til at tage Notits af.

I Frikvartererne beherskede Inspektør Legepladsen — Gaarden — hvor hans Promenade var fra den lille — altfor snævre — Dør ved Ind- og Udgangen over til det primitive Skur, „Toiletterne“, i det diagonalt modsatte Hjørne, og der skete ikke meget, som unddrog sig hans Falkeblik. I Klasse havde sin „Plads“ lige ved Døren, langs Gymnastiksalens Mur — i Rendestenen; det var en nedrig Plads, hvad Æren angik, men fordelagtig for „de smaa“, da den var saaledes beliggende, at de kunde smutte ind straks, naar Klokkerne ringede, førend de større kom til og „lavede Panik“. For den anden Ende af Hovedmuren, der gik vinkelret paa Gymnastiksalen, havde II Klasse sin Plads — ved „Posten“, hvor de „døbte“ alle dem, de kunde magte, men de havde et farligt Naboskab i V Klasse, der ejede en „Pinekrog“, hvori de klemte dem, der havde forset sig imod dem. Ganske vist foregik alt dette lige under Rektors Vinduer i Stuen, men han saa aldrig, hvad der foregik i Frikvartererne, det overlod han roligt til Inspektør. Paa den anden Side af V Klasse kom III Klasse, langs Plankeværket ud til Gaden — her var intet andet af Interesse end „Skuret“, og mellem III og I Klasse havde IV Klasse sit Stade ved den berømte „Gabestok“, en stor Poppel, der stod saa tæt op ad Plankeværket, at man kun lige kunde faa Armen imellem. Den ulykkelige Synder blev da skubbet tæt hen til Træet og grebet i Øret — eller Haaret — fra den modsatte Side. Der var dog den Hage ved denne Afstraffelse, at „Bøddelen“ nødvendigvis var tøjret lige saa længe som „Delinkventen“ —

Straffen var derfor som Regel kortvarig, men kunde være ubehagelig nok, dersom der var noget ordentligt at faa fat i.

VI Klasse nød i den gamle Skole det Privilegium at maatte blive oppe i Frikvartererne, hvor de i deres Klasseværelse, der vendte ud til Gaarden (paa 1. Sal) lavede et farligt Postyr, laa ovenpaa hinanden ud af Vinduerne, saa snart der foregik en Smule usædvanligt i Gaarden, morede sig med at fire Boller o. a. attraaværdigt ned langs Muren for at se „de smaa“ slaas om Sagerne, der selvfølgelig for det meste gik „i Brok“.

Alle disse Løjer varede som Regel kun, til Inspektør opdagede dem, og det skete meget hurtigt, ligesom Slagsmaal og Tyranni aldrig fik Lov til at udvikle sig — al den Slags var han en hurtig og heldig Undertrykker af. Opløb, som jo kunde forekomme, havde han en morsom Evne til at sprede. Han var ikke ret stor og mente sig derfor berettiget til at anvende sin private Metode: Han gik løs paa Flokken og slog ud til begge Sider med knyttede Næver samtidig med, at han sparkede ud med Benene af alle Kræfter — saa maatte man selv se at komme af Vejen. Jeg har aldrig hørt denne Fremgangsmaade blive kritiseret, tværtimod tror jeg, den morede begge Parter, og jeg ved, at jeg har været med til at starte et Opløb blot for at have den Fornøjelse at se Inspektør træde i Funktion — de større Elever slog en tæt Kreds om et fingeret Slagsmaal i Midten og vakte hurtigt Inspektørs Interesse; men da han ikke kunde naa at se ind i Kredsen, praktiserede han øjeblikkelig sin omtalte Fremgangsmaade, hvorved Kredsen splittedes under almindelig Jubel, fordi der intet var at paatale — og Inspektør lo lige saa meget som vi andre!

Om Vinteren, naar der var Snefald, fik Skolegaarden pludselig et helt andet Udseende. Da delte Skolen sig i to Lejre med I og IV Klasse paa den ene Side, II, III og V Klasse

paa den anden Side af Gaarden, og saa udkæmpedes der drabelige Slag med Snebolde, medens „Nonkombattanterne“ stod og krøb sammen i Døren med Inspektør i Spidsen, som vaagede over, at alt gik ordentlig til, og ikke var bange for at vove Pelsen, naar der maatte skrives ind. Jeg husker, at han engang var ret medtaget i flere Dage som Følge af en Snebold i Øjet; men det tog han som noget, Embedet førte med sig — dog erindrer jeg, at Betingelserne blev skærpede, og at det blev strengt forbudt at slaas med Sne, saa snart det tøde, og Boldene kunde gøres haarde, ligesom et Par Fyre fra II Klasse — som jo ejede „Posten“ — der havde „vandet“ Sneboldene og gemt et større Lager fra det ene Frikvarter til det andet en Dag, hvor det frøs, blev klapset ordentlig af.

Naar der ikke var Sne, kneb det ofte med at holde Varmen, og saa maatte der findes paa andre Ting. Kunde der laves en Glidebane — og det kunde der ofte, henne ved „Posten“ — arbejdede vi med den, saa vi fik den forlænget til en Stribe, der naaede over den halve Skolegaard, og saa kunde der staa en hel Række Drengene hen ad den og „slaa en Slire“, som det hedder paa Fynsk — undertiden faldt vi jo over hinandens Ben i en Bunke, ligesom paa den kendte Tegning af Pacht til H. C. Andersens Vers:

„Gaar du paa Glatis og falder, min Ven,
le med de andre og rejs dig igen!“

Det var herlige Løjer, og det blandede Inspektør sig aldrig i — Uvedkommende kunde jo blive væk!

Var der heller ingen Glidebane, forlystede vi os tit med en „Tinge-linge-hop“ — den udgik som oftest fra V Klasses „Pinekrog“ og startedes gerne af dem selv, naar de vilde varmes. Undertiden kunde de have et Lag paa henved hundrede af de mindre om sig, og saa gik det

godt, men engang imellem morede de sig med at narre nogle af „de smaa“ dybt ind i Bunken, og saa blev der jo „Buler i den“, saa Inspektør maatte skride ind. Jeg husker, at han engang havde faaet Selskab af en Kollega — de promenerede fredeligt op og ned i Gaarden, da pludselig et vittigt Hoved fik det Indfald at starte en „Tinge-linge-hop“ med vedkommende Lærers „Kælenavn“ som Omkvæd. Vi sang godt til i den sikre Tro, at det var der ingen andre end Eleverne, der kendte — men om Forladelse! Pludselig kom Inspektør rygende løs paa Bunken med lynende Øjne: „Jeg vil gøre jer opmærksom paa, at det er mig, I fornærmer, naar I forulemper dem, der følges med mig!“ Bunken opløstes i et Nu, og der stod vi! Jeg tror, de fleste — ligesom jeg — følte sig som „Flovmands“. Den Sport blev aldrig prøvet senere!

I det hele mindes jeg Adjunkt Zerlang som en overmaade human, men bestemt Inspektør. Han tog gerne Situationen med stor Ro, hvilket sikkert skyldtes, at han saa udmærket godt vidste, hvor stærk hans Stilling var, trods hans tilsyneladende uanselige Ydre — der var i Virkeligheden aldrig Vrøvl i Frikvartererne. Bad man om en Gunst — gaa et Ærinde udenfor Skolen o. l., hørte han efter med Hænderne paa Ryggen og tilkendegav derpaa sin Vilje med et Nik eller en Hovedrysten — og saa var *det* forbi. Forstod man ham ikke straks og blev staaende i Stedet for at trække sig tilbage, tog han blot et Par lange Skridt, som om han vilde træde Ansøgeren over Tærne. Engang lod jeg, som om jeg misforstod et Afslag og forsvandt med et „Mange Tak“, hvorpaa han kaldte mig tilbage med sit kendte „Hov!“, tog mig i Øret, lo — og gav Tilladelsen! Den Slags kunde han godt goütere.

Han holdt i det hele nok af at vise, at han kunde faa det til at „glide“ blot ved at rynke Brynene, men blev det nødvendigt, var han ikke bange for at skære gennem Vrøvlet med

et „Quos ego —“, som nok i Øjeblikket kunde give Anledning til nogen Skumlen, men det varede aldrig længe og opvejedes hurtigt af hans mange gode Egenskaber, og desuden vidste vi, at han — i Ulighed med „Overretten“ — altid havde „Højesteret“, s: Rektor, paa sin Side. For Rektor maa det have været vidunderligt at have en Inspektør, som faktisk satte en Ære i at klare det hele selv, uden hvert Øjeblik at maatte appellere til ham og i det hele uden i den Grad som de fleste andre Lærere at maatte ty til de frygtede ÷ eller andre strenge Straffe. Jeg mindes kun ét Tilfælde — det var gaaet ud over Skolens Inventar, hvorfor Inspektør saa sig nødsaget til at forelægge Rektor Sagen, til liden Glæde for den paagældende Klasse, idet ikke blot Gerningsmændene, men hele vor Klasse maatte tage Følgerne og „sidde efter“ fra 2—3, en dengang ganske usædvanlig Straf. Jeg husker, at vi trøstede os med, at den Lærer, der havde Inspektionen, ogsaa „sad efter“, og han saa absolut ud til at more sig lige saa godt som Klassen. Men et Eksempel maatte nødvendigvis statueres, det var en meget alvorlig Affære — Skolens Inventar!

Ellers stod Rektor de lavere Klasser meget fjernt og betragtedes nærmest som en „Bussemand“. Alene hans Holdning under Morgensangen, hvor han stod midt paa Gulvet i den store Sal uden at fortrække en Mine, men ofte stirrende strengt paa én ulykkelig Elev, saa længe Sangen varede — jeg ved, at jeg har været ude for denne Form for Tortur, idet jeg en Morgen var kommet i sidste Øjeblik, saa at jeg kom til at staa i forreste Række med alle mine Bøger i Favnen, og derfor virkede som en Magnet paa Rektors Øjne — alene *det* var jo nok til at indgyde Frygt, og det var ikke uden Grund, naar vi i en af Klassens Poet forfattet Vise — han gik forresten kort efter ud af Skolen, efter Sigende paa Grund af Visen — sang om Rektor:

Rektor, ogsaa kaldet Peter,
er saa streng — Gud bedre det!
Naar han først paa Gangen set er,
gaar hver Dreng saa rank og ret!
Hvis han rigtig paa os ser,
i en Maaned ej vi ler!

Det var først i de to øverste Klasser, hvor Rektor underviste, at vi fik Øjnene op for, at der bag hans Diplomafrakke og stive Skjortebryst bankede et varmt Hjerte ogsaa for Eleverne, og at han ikke var den stive Træmand, vi tidligere havde anset ham for, og som han vist stadig regnes for af de fleste gamle Elever, der ikke har haft ham som Lærer. Det var rørende at se hans Taalmodighed med os saavel som hans Bekymring, naar vi ikke kunde vore Ting, og han sørgmodigt udbrød: „Det kunde du sle'nte noget af!“ Men „de smaa“ saa vist uden Undtagelse paa Rektor, som Veriset skildrer ham, og sørgede for at komme af Vejen, saa snart han nærmede sig.

Hvor meget Rektor interesserede sig for sine gamle Elevers Skæbne, gik først rigtig op for mig, da jeg var gaaet ud af Skolen. Jeg havde været en sørgelig „Sinke“ i begge hans Undervisningsfag — Latin og Græsk — og blev derfor noget forbausset, da min Fader, der i Følge sin Embedsstilling jævnligen kom sammen med Rektor, i en Ferie sagde til mig: „Du skulde dog gaa op og gøre din gamle Rektor en Visit — han spørger altid saa venligt til dig!“ Jeg adlød og fik en Modtagelse, der bevirkede, at jeg gjorde det til en fast Regel at gentage Besøget, hver Gang jeg var hjemme, og jeg mærkede til min Forundring — og Glæde, at jeg var ventet. Rektor nød ligefrem at høre mig fortælle om mine Oplevelser paa Hospitalet, og jeg nød vist ogsaa at fortælle ham derom; men jeg husker, hvor flov jeg blev, da jeg som grøn Mediciner vilde vigte mig og, efter at have fortalt ham om et interessant Tilfælde af „Nephritis“, oplysende tilføjede: „Det betyder „Nyrebetændelse“!“

Da saa min gamle Græsklærer paa mig med et venligt, men meget overbærende Smil og sagde: „Ja, *det* ved jeg!“ Det var et Savn for mig, da mine Besøg ophørte ved hans Død, men jeg naaede dog at gøre „Tante Laura“ en Visit i den korte Tid, hun overlevede ham.

Arbejdet som Skolens Inspektor maa efter min Mening have været ret brydsomt — der hvilede meget paa hans Skuldre, og sikkert for en beskedent Løn. Lærerne var jo Statens Stedbørn i de Tider — inden „Systemskiftet“, og det er vel en af I. C. Christensens største Fortjenester, at han, der vidste, hvor „Skoen trykkede“, ikke glemte sine tidligere Kolleger, da han kom til Magten.

Der var dog en Del af Skolens Arbejde, som var Inspektor uvedkommende, saaledes Regnskabet, der sorterede under den mangeaarige Kasserer, Overlærer Schmidt, til hvem Skolepengene betaltes, som Regel let og smertefrit, med mindre man kom med svenske eller norske Penge — vé den arme Synder! Han blev kort og godt afvist med mange ublide Ord — det skulde have været nu! Og saa var der en af Eleverne, Søn af en større Odense-Købmand, der i 1892 betalte sine 30 Kr. med 15 flunkende ny Guldbryllups-Tokroner! Og de blev ikke afvist, men modtaget med et huldsaligt Smil, for Kassereren troede naturligvis, ligesom alle andre Mennesker dengang, at de med Tiden vilde blive en Formue værd. Desuden var han ivrig Frimærkesamler, og saa følger Møntsamler-Manien ofte med.

En anden Embedsmand var Skolens Bibliotekar, som havde til Huse i øverste Etage, over Klasseværelserne. Her rumsterede han i sin kære Bogsamling, der stod aaben til bestemte Tider for de tre ældste Klasser. Denne ansvarsfulde Post beklædtes i hele min Skoletid af Adjunkt Jacobsen — „Kybbi“, om hvem jeg tidligere har fortalt (se Nr. 11). Jeg er blevet gjort opmærksom paa, at Navnet „Kybbi“ eller „Kybbe“, som jeg i min Skoletid ansaa

for at være en Fordrejning af Jacobsen, menes afledet af det græske Ord *Κυβερνήτης*, der betyder Styrmand, hvilket skal have været Adjunkt Jacobsens Livsstilling, inden han gik den studerende Vej. Da der ligger hele 9 Aar mellem hans Artium og hans Embedseksamen, er det umuligt, at denne begavede Mand ikke skulde have bestilt andet i al den Tid. Tillige ved jeg, at han fungerede som „søkyndig“, naar hans Odense-Bekendte sejlede omkring i deres private Fartøjer. „Kybbi“ var en meget nidkær Bibliotekar og uhyre forsigtig med, hvad han laante ud og til hvem. Overfor Eleverne var der den Vanskelighed, at han qua Lærer sagde „du“ til IV Klasse, derimod „De“ til de to øverste Klasser, men udenfor Timerne havde han os ikke altid præsens pr. Klasse, og derfor kunde det hænde, at man kom ud for en Situation, som ogsaa jeg har oplevet. Da jeg saaledes første Gang gæstede ham i Biblioteket, spurgte han mig inden Ekspeditionen: „I hvilken Klasse gaar Balslev?“ „I IV Klasse, Hr. Jacobsen!“ svarede jeg, hvorpaa han betragtede mig med et ubeskriveligt Blik og sagde: „Altsaa do!“ Han havde sine Yndlingsforfattere og andre, som han foragtede, og som han derfor nødtigt saa Eleverne spille deres Tid paa. Da jeg engang havde laant et Par Bind af en saadan „berygtet“ Forfatter og kom igen efter et nyt, affærdigede „Kybbi“ mig kort og godt med de Ord: „Nu har do sgu ikke godt af at læse mere af det Sludder!“ Og saa var der ikke andet at gøre end foreslaa en mere uskadelig Skribent.

I Skolens nederste Etage — Kælderen — under Fysik- og Naturhistorieværelserne, residerede Pedellen, Jensen, som med Bistand af sin Kone og Datter besørgede Skolens Rengøring. Det var en stilfærdig, venlig Mand, sikkert noget af en Alt-mulig-mand, 5: han var altid indstillet paa at hjælpe og reparere i en snæver Vending. Til os Drengene stod han stedse i det bedste Forhold, da han aldrig gav An-

ledning til Krig, og der altid var som blæst, hvor han havde været. Jeg mindes kun een Gang at have set han virkelig „gal i Hovedet“. Det var en Overgang en yndet Sport i vor Klasse at fylde Blækhuse med Kridt, som oftest hele Stykker. Det ødelagde dels Penne, dels Blækket, og de fleste af os var godt gale i Hovedet over det, men det var vanskeligt at opdage Gerningsmændene. En Dag i Regnetimen gik det dog galt, idet en Elev fik paa Hovedet af Overlærer Schmidt for sin elendige Skrift: „Sikke noget Svineri — maa jeg faa en Forklaring?“ Jo, det var Blækket, der ikke duede. „Hvad behager — Skolens Blæk!“ Desværre var Overlærer Schmidt ikke tilfreds med Hentydningen til Blækkets mindre gode Kvalitet, han gik altid til Bunds i Sagerne — ogsaa i Blækket — og saa blev Kridtet opdaget. Nu blev Sagen først rigtig alvorlig — Kridtet fra Tavlen! Der svævede allerede et Uvejr over Synderens Hoved, da en af hans Naboer søgte at frelse ham ved at meddele, at der ogsaa var Kridt i hans Blækhuse. Derpaa blev alle Blækhuse undersøgt og befundet saa fulde af Kridt, at de skummede, og saa blev der Ballade! Da de skyldige ikke kunde udfindes, maatte „Ordensduksen“ — Overlærer Schmidts kroniske Syndebuk — holde for. Han fik først en ordentlig Overhaling for det fælles Bedste og blev derefter sendt ned for at paakalde Jensens Bistand. Det er nu slet ikke saa rart at arbejde med 10-12 Blækhuse paa en Gang midt i en Time og i Overværelse af hele Klassen, medens Læreren giver gode Raad, og det var tydeligt, at den stilfærdige Jensen „skummede“, lige saa meget som Blækket — men indvendigt! Jeg hørte ham mumle noget om „Knægte“ og „Nakkeben“ — mere blev det ikke til.

Men i det store og hele var det Adjunkt Zerlang, der i vor Bevidsthed stod som den, der „holdt Orden“ og sørgede for, at det hele „gik rundt“. Blandt andet var det ham, der

lagde hele Skolens Arbejdsskema, hvilket jeg altid har anset for at være et Kæmpe-Arbejde, og denne Forestilling opretholdtes paa det mest levende, naar Rektor undertiden kom ind i Klassen med det kolossale Skema, der var opklæbet paa stift Pap og næsten lige saa stort som han selv, for at drøfte Omlægning af Timer i Sygdomstilfælde o. l. med vedkommende Lærer. Om Inspektors heldige Haand vidner det, at jeg aldrig mindes at have hørt Ytringer af Misfornøjelse over Timelægningen fra de andre Læreres Side. Vi Drengene kunde jo derimod nok af og til have et og andet at indvende, men vor Mening var der desværre ingen, der spurgte efter.

Som Inspektor var Adjunkt Zerlang saaledes til Stadighed i Kontakt med alle Eleverne og sikkert den, der var bedst inde i Skolens Forhold — han vidste alt om alle! Men lige saa nær stod han os som Fransklærer for hele Skolen med Undtagelse af Realisterne, der ikke læste Fransk. Som Lærer maa han sikkert betegnes som en af Skolens bedste og tillige, hvad dengang desværre var et Særsyn, som en ualmindelig „moderne“ Lærer i et levende Sprog. Jeg mindes ikke andre, der som han virkelig for Alvor søgte i Timerne at faa os til at tale det Sprog, han underviste i, og det var ikke hans Skyld, at det mislykkedes, men hele Tidsaandens. Vi syntes, det lød skabagtigt at tale et fremmed Sprog med den originale Accent — nej, Accenten skulde være dansk, og var der en enkelt Elev, der tog Mod til sig og svarede eller begyndte at læse op med fransk Accent, var han øjeblikkelig til Grin for hele Klassen, og saa kunde det ikke nytte, at Adjunkt Zerlang sad og opmuntrede ham til at blive ved. Konversationen paa Fransk indskrænkede sig i vor Klasse som Regel til en Dialog mellem Adjunkt Zerlang og Sønnen Johan, og ham blev der ikke grinnet af, først fordi han var Klassens ubestridte Duks, dernæst fordi hans Far var til Stede — det sidste

maaske nok den væsentligste Grund. Men vi respekterede alle den Alvor, hvormed Adjunkt Zerlang gik op i Undervisningen — for ham var det en virkelig Livssag, at vi lærte Fransk. At han iøvrigt var vel anset som „Franskmand“ langt udenfor sin Skole, ved jeg deraf, at en saa kendt Fransklærer og Skolebogsforfatter som Euchaire Baruël plejede i Timerne at fortælle sine Elever, at der var ikke andre Lærere i dette Land, som virkelig kunde Fransk, end Zerlang i Odense ogsaa, — naturligvis — Euchaire Baruël.

Adjunkt Zerlang var en lille, meget livlig og letbevægelig Mand med et smukt formet Hoved og et Par kloge, ildfulde Øjne. Han gestikulerede meget og stærkt, næsten som en Slags Gymnastik, og havde et karakteristisk Kast med Hovedet bagover, maaske for at holde paa Lorgnetten, han stedse gik med, og som kun sad fast om en „Rynke“ ved Næseroden, saa jeg undrede mig over, at den aldrig faldt af — det gjorde den forresten, men aldrig, naar han gik, kun naar han sad ned og ikke kunde „kaste“ med Hovedet. Han lignede, kort sagt, fuldstændig en indfødt Franskmand, hvilket han da ogsaa blev antaget for under sine Besøg dernede, og hans franske Accent var saa glimrende, at han skal have haft Vanskeligheder med Myndighederne, som nægtede at tro paa, at han var Udlænding. Hans korrekte Udtale medførte iøvrigt blandt Eleverne et Øgenavn, som dog ikke anvendtes meget — vi kaldte ham „Spangdang“ (efter hans Udtale af „cependant“).

Adjunkt Zerlang havde et varmt Hjerte for sine Elever og viste det ofte. Jeg husker, at da en af vore Klassekammerater, som var kommet meget i det Zerlangske Hjem, døde af Tyfus, tog Adjunkt Zerlang sig det saa nær og sørgede, som om det var et af hans egne Børn. Det gjorde et stærkt Indtryk paa mig at se ham saa bevæget, og jeg kom til at holde endnu mere af ham. Vor Klasse omfattede han maaske nok

med en særlig Interesse, fordi Johan gik der, og ham holdt vi sikkert alle af, venlig og god Kammerat, som han altid var. Han og hans Forældre holdt med stor Gæstfrihed Hjemmet, Absalonsgade 15, aabent for mindst den halve Klasse, og var vi bedt en større Flok — f. Eks. paa Johans Fødselsdag, tog hans Far i Skoven med os og legede „Røver og Soldater“ trods nogen af os Drengene. Men jeg skylder Hjemmet mere! Da vi rykkede op i II Klasse og begyndte at oversætte fra dansk til fransk, faldt dette mig meget vanskeligt; Adjunkt Zerlang kom da en Dag efter Timen hen til mig og sagde: „Jeg ser, at det kniber for dig, har du ikke Lyst at komme hjem til os et Par Gange om Ugen og læse sammen med Johan hos hans Mor?“ Det tog jeg med Glæde imod, men naar jeg saa kom, sagde Fru Zerlang gerne: „Ja, jeg ved saamænd ikke, hvor Johan er — han siger, han kan det!“ og saa sad hun med engleagtig Taalmodighed og læste med mig om og om igen, til hun var sikker paa, at jeg kunde det.

Det var, saavidt jeg mindes, kun een Gang i min Skoletid, Adjunkt Zerlang brød med den Tradition kun at undervise i Fransk. I III Kl., hvor Undervisningen i Græsk begyndte, saa jeg til min Forbløffelse, at vor Klasse ikke skulde have nogen af de sædvanlige Græsklærere, men — Adjunkt Zerlang! Da jeg sagde til Johan: „Hør, hvad gaar der af din Far! Hvor tror du dog, han gider?“ svarede han: „Aa, jeg antager, det morer ham at prøve — han tager det vist som Sport!“ Hovedaarsagen var dog nok, at det var Johans Klasse; han vovede sig heller ikke op i de to øverste Klasser, dér gik han fra, sikkert fordi han var klar over, at Græsk for ham var et Bifag, og han vilde ikke risikere noget. Men som Lærer i Begyndelsesgrundene var han fortræffelig! Han havde jo sin egen Maade at slaa noget fast paa, saa det ikke glemtes, fuld af Liv og Energi, som han var. Naar han med sin bekendte Gestikulation skandede: „To-nen er - saa langt - fra En-den, som -

den det - jo væ-re kan!“ saa sad det, mere end efter en lang Forklaring, og de fleste af os var sikkert enige om, at det Grundlag, vi havde faaet af ham, var en stor Støtte overfor den videre Undervisning. Men saadan var der over hele Adjunkt Zerlangs Arbejde med Eleverne en „Ildhu“ — han trættes aldrig, og man mærkede tydeligt, at det morede ham at undervise; han var altid i godt Humør i Timerne — under Eksaminationen; det var kun, naar man lejlighedsvis kom til at tangere andre, ubehagelige Ting, at hans Tone — qua Inspektør — kunde blive noget skarp.

Samtidig med, at jeg forlod Skolen, blev Adjunkt Zerlang udnævnt til Overlærer. Da jeg lykønskede ham, trykkede han min Haand og sagde: „Tak skal du ha', Balslev!“ samtidig med, at han saa paa mig med et polisk Smil, som om han vilde sige: „Tror du, jeg derfor faar det lettere?“ Og det gjorde han sikkert ikke — Rektor var jo efterhaanden blevet meget gammel og trængte til al den Hjælp, han kunde faa; jeg ved, at han støttede sig til sin dygtige og myndige Inspektør, men selvfølgelig blev det ofte misforstaaet, som naar der f. Eks. i en Vise om Rektor blev skrevet: Han kan alle Pynter klare — naar ham Zerlang hjælper bare! Ja, det har Zerlang sikkert gjort med den bedste Vilje, selv om han risikerede at blive regnet for en Usurpator — hvad han slet ikke var.

Og saa rykkede vor gamle Lærer da i Aaret 1902 op paa det øverste Trin af Stigen, idet han blev udnævnt til Rektor i Aalborg. Det var med blandede Følelser, jeg læste Udnævnelsen — jeg havde altid betragtet det som en Selvfølge, at han skulde afløse Rektor Petersen som Leder af Odense Kathedralskole, til hvilken Stilling hans mangeaarige Arbejde som Inspektør syntes at prædestinere ham som ingen anden. Paa den anden Side forstod jeg godt, at han søgte Forandring efter de mange Aars Slid, og jeg sagde til mig selv, at den

Skole maatte prise sig lykkelig, der fik en saadan Mand i Spidsen for sig.

Men længe forinden, i 1894, havde „den store Skole i det lille Stræde“ for stedse lukket sine Porte for Ungdommen, og jeg var med til at synge dens Gravsang, der var forfattet af en af Studenterne fra dens sidste Hold, den nylig afdøde Provst Benjamin Balslev. Sangen blev sunget paa Odense Raadhus ved Indvielsesfesten for den ny Skole:

Skolen den gamle, man vil degradere,
tænker paa sin Storhed i Fortid forvist,
da var den Musernes Tempel med mere —
Ak, en gammel Postkasse blev den tilsidst!

Vilhelm Balslev

Dødsfald

FHV. SPAREKASSEDIREKTØR OG BOGHANDLER NICOLAI DREYER

f. 21. 2. 1864 — d. 23. 7. 1938

Fhv. Sparekassedirektør Nicolai Dreyer var Søn af Udgiver af „Fyens Stiftstidende“, Etatsraad J. C. Dreyer, og et fremtrædende Medlem af den fornemme gamle odenseanske Patricierslægt. Efter at være blevet Student, begyndte han at studere Teologi; men han blev af Helbredshensyn tvunget til at opgive dette Studium. Han kastede sig derefter over en anden af sine Interesser, Skovvæsenet, og tog Eksamen som Forstkandidat. Forholdene formede sig imidlertid saaledes, at han ikke udnyttede denne Eksamen, idet han blev Leder af den gamle, ansete Hempelske Boghandel, hvorefter han i 1893 giftede sig og samme Aar overtog Boghandelen.

Boghandler Dreyer, der var en Mand med mange Interesser, kom ganske naturligt efterhaanden ind i meget og forskelligartet Arbejde, og en Række Tillidshverv blev i Tidens Løb overdraget ham. Der er først og fremmest Grund til at nævne, at han fra 1913—25 var Medlem af Odense Byraad, hvor han bl. a. var Formand for Markudvalget og Forskønnelsesudvalget, hvilket sidste navnlig havde hans Kærlighed, og hvor han havde særlige Forsætninger for at kunne gøre Fyldest.

I 1914 kom Boghandler Dreyer ind i Fyens Stifts Sparekasses Repræsentantskab. I 1921 blev han Til-

synsraadets Formand, og herfra rykkede han i 1929 ind i Sparekassens Direktion, hvorfra han trak sig tilbage i 1937. Endvidere beklædte han gennem Aarene en Række forskellige Tillidshverv. Sparekassedirektør Dreyer var paa de specielle Omraader, hvor han anvendte sine Kræfter, en dygtig og anset Mand med mange udmærkede menneskelige Egenskaber, en Personlighed, der ikke blot udadtil var med til at præge Billedet af Odense, men ogsaa indadtil havde sin Andel i Byens rige Udvikling.

— En Søn af Afdøde er Bestyrelsesmedlem i Odenseaner-Samfundet, Redaktør, cand. jur. *Poul Dreyer*. Fyens Stiftstidende. Odense.

★

KAPTEJN ALFRED E. SEEBACH

f. 27. 3. 1892 — d. 10. 7. 1938

Alfred Seebach var søn af vor gamle gymnastiklærer og var reel og ligetil som sin far. Han blev student 1909 og endte som kaptajn i artilleriet i Aarhus. Han var gift, og hans unge enke var netop kommet hjem fra et langt hospitalsophold, nogle dage før døden indhente ham.

Han var soldat af liv og sjæl. Han vilde have været herlig i kamp paa liv og død. Frygtløs og ridderlig. Han var en straalende lærer for sine soldater. Højt til hest og i spidsen for sit batteri elskede han at føre sine folk ud til terrænets skønneste udsigter: „er dette land ikke skønt? er det ikke værd at forsvare?“

Han var et skattet medlem af bestyrelsen for rideforeningen for Aarhus & omegn, dens sekretær. Han døde paa sin post som det sømmer sig en rask Soldat: han var starter paa Væddeløbsbanen ved Aarhus og havde netop sendt de første 6 løb afsted. Han havde nævnt, at han ikke var rigtig i sit es; umiddelbart før starten af det syvende og sidste løb faldt han pludselig om, ramt af et hjerteslag.

Vi holdt af ham, som han var, og vi vil mindes ham som ven, som soldat og som dansk. Æret hans minde.

Henrik Brock

★

FABRIKANT HERMAN MOGENSEN

f. 20. 3. 1871 — d. 25. 10. 1938

Odenseaner-Samfundet mistede i Oktober et af sine gamle trofaste Medlemmer, der havde været aktiv lige fra Samfundets Stiftelse, og som kun paa Grund af sit svigtende Helbred i de senere Aar maatte afholde sig fra at deltage i vore Sammenkomster. Herman Mogensen var Søn af den kendte

Industrimand, Konsul Chr. Mogensen, der var Medstifter af de store Væverier, der senere skulde blive de førende indenfor dansk Tekstilindustri. Han blev Student i 1890, og hans aandelige Interesser drog ham mod akademiske Studier, men som ældste Søn af Indehaveren af det store Firma besluttede han at føre dettes Traditioner videre, hvorfor han drog til England for at uddanne sig og kom nogle Aar senere til Odense og knyttedes til Faderens Virksomhed. Senere startede han et selvstændigt Bomuldsvæveri i København under Navnet „Herman Mogensen & Co.“, som han var Medindehaver af indtil 1933.

Herman Mogensen bevarede stadig sin aktive Interesse for vor gamle Skole og for Odenseaner-Samfundet, og fra 1930 til 1935 var han Samfundets Kasserer. Han bevarede ogsaa en levende Interesse for Kunst og Literatur, og under Mærket „Arminius“ har han skrevet adskillige smukke Sange til vore Sammenkomster. Ogsaa til vort Tidsskrift har han leveret lødige poetiske Bidrag som for Eks. „Til Sophus Michaëlis“ (Nr. 2, pag. 40) og „Rektor P. Petersen“ (Nr. 7, pag. 121–124).

Herman Mogensen var et elskeligt Menneske, der altid var rede til at glæde og hjælpe sine gamle Venner. Vi vil bevare, frede og værne hans Minde.

*

GYMNASTIKLÆRER N. A. NIELSEN

Forhenværende, mangeaarig Gymnastiklærer ved Odense Katedralskole, N. A. Nielsen, døde 30te November i Aarhus.

De af os, der har haft ham til Lærer, husker hans stilfærdige, alvorlige Personlighed. Vi var i gode Hænder hos ham, og vi holdt af ham. At han ogsaa satte Pris paa sine gamle Elever, det viste hans store Glæde ved at mødes med dem i Odenseaner-Samfundet.

Gymnastiklærer Nielsen var dekoreret med Dannebrogskorset.

*

DRIFTSBESTYRER JØRGEN DREYER

f. 29. 6. 1862 — d. 22. 1. 1939

Driftsbestyrer Jørgen Dreyer var næstældste Søn af Etatsraad J. C. Dreyer og fødtes i Odense, hvor han i 1879 tog Studentereksamen fra Katedralskolen. Efter endt Uddannelse paa den polytekniske Lærestanstalt i København blev han som ung cand. polyt. Direktionssekretær i A/S De forenede Papir-

fabriker, indenfor hvilken Virksomhed han siden havde sin Gerning. Han fortsatte sin Uddannelse ved Rejser i Udlandet og Ophold paa forskellige Papirfabriker og blev efter sin Hjemkomst i 1894 ansat som Driftsbestyrer ved Silkeborg Papirfabrik. Her blev han til 1904, da han blev kaldt ind til Hovedkontoret i København som Driftsingeniør. I 1914 blev han forflyttet til Dalum Papirfabrik ved Odense, hvor han indtil 1932, da han tog sin Afsked og flyttede til København, ledede det store Industriforetagende i en Periode, hvor det var inde i en meget betydelig Udvikling.

Driftsbestyrer Dreyer var en dygtig Mand i sit Fag. Han udførte sin Gerning med den største Omhu og Pligtroskab, og hans Interesse for den Virksomhed, han viede sine Kræfter, udstrakte sig ogsaa til de Funktionærer og Arbejdere, der var ansat i den. Han var i sjælden Grad afholdt af sit Personale paa Grund af sine personlige Egenskaber, og han omfattede ikke blot sine Undergivnes arbejdsmæssige Forhold, men ogsaa deres rent menneskelige Kaar med venlige Tanker, som i vid Udstrækning gav sig Udslag i Handling. Fra alle Sider blev dette stærkt paaskønnet.

Afdøde var en Mand, der havde mange Interesser, ogsaa udenfor sin daglige Gerning. Gennemmusikalsk som han var — selv udøvende paa flere Instrumenter og med en smuk Sangstemme — gjorde han i Silkeborg en stor Indsats for denne Bys Musikliv, og mange andre Fritidssysler inden- og udenfor Hjemmets fire Vægge fyldte den Del af hans Tilværelse, som han ikke gav Papirfabrikerne. Han havde Haandelag for flere Kunsthaandværk, var saaledes en talentfuld Sølvmed og Bogbinder, og hans udprægede Skønhedssans gav sig ogsaa Udslag i en ægte Naturglæde, i hvilken han søgte Trøst for de personlige Sorger, Livet ikke sparede ham for, da to unge Døtre — af hvilke den ældste var gift med vort Medlem, Departementschef, fhv. Teaterchef Andreas Møller — blev revet bort af en snigende Sygdom.

Han efterlader sig Enke, Fru Marguerite Dreyer, f. Most.

1. Række fra venstre: Hønseriejer Jørgen Buch, Ingeniør, cand. polyt. Jens Hansen, Overinspektør H. C. Langkjær, Direktør Poul Schnakenburg, Underdirektør, cand. polyt. O. Schnakenburg, Politimester, cand. jur. Carl J. Hansen, Departementschef H. de Jonquières. — 2. Række fra venstre: Ingeniør, cand. polyt. Hans Lützhøft, Ingeniør, cand. polyt. O. P. Jørgensen, Lektor E. V. Rasmussen, Sagfører Poul Strøm, Bogtrykker Aage Dreyer, Overlærer Vagn Larsen, Politimester, cand. jur. Th. Jørgensen, Læge H. P. Skov-Hansen, kgl. Bygningsinspektør Knud Lehn Petersen.

Studerterne fra 1908

Da Studenterne af Aargang 1908 fejrede deres 25 Aars Jubilæum paa Skydebanen i København, blev Odense-Studerterne enige om forsøgsvis at arrangere en Sammenkomst i Odense 5 Aar senere.

Som det vil fremgaa af ovenstaaende Billede, lykkedes Forsøget ganske godt, da der meldte sig 17 Deltagere til Sammenkomst d. 27. August. Billedet viser ganske vist kun 16, men Overlæge Himmelstrup kom for sent til at figurere paa Billedet.

Deltagerne mødtes paa den gamle Skole i Jernbanegade, hvor man saa glimrende kunde dvæle i Minderne, da den forefandtes fuldstændig uforandret, og det var aabenlyst, at

de, der staar for Pengekassen, ikke interesserer sig for de stærkt tiltrængte Forbedringer.

Efter en Rundtur pr. Bil i Byen — som delvis mislykkedes, fordi Fører-Vognen tabte Føling med Bagtroppen — samledes man til Middag i den nye Pavillon i Hunderup Skov. Aage Dreyer, der havde arrangeret Sammenkomsten, bød Velkommen, og Hans Lützhøft holdt en smuk Festtale, hvorefter Sange og Taler fulgte Slag i Slag. Festen sluttede med et animeret Panchesold, hvorefter man skiltes — et fornøjeligt Minde rigere.

A. D.

Gamle Odenseanere

UDNÆVNELSE

Vor Formand, *Peter Ryyd*, der siden 1933 var Kontorchef i Socialministeriet, er bleven udnævnt til Formand for Invalideforsikringsretten og overtog denne Stilling den 1. Maj 1938.

ORDENSDEKORATIONER

Orlogskaptajn *Fr. Hempel-Jørgensen*, Kontorchef i Marineministeriet, er bleven dekoreret med Kommandørkorset af den siamesiske Kroneorden, og Direktør, cand. jur. *Ib Holck Schallemose* i Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse samt Forstander for „Det tekniske Selskabs Skole“ i København *Johannes Barner Rasmussen* er bleven udnævnt til Riddere af Dannebrog.

Studerterne fra 1938

III k. J. Damsbo-Jensen, V. Gustav, Kirsten Jensen, J. Johansen, U. Lersey, E. F. Madsen.

III m. E. Åbom, E. Sparre Andersen, J. Barfod-Petersen, E. Strøjer Christensen, N. E. Christensen, J. Folkmar, E. Følner, N. I. Greve, B. Hansen, Olga Hansen, O. Aagaard Hansen, M. Lange, K. A. Larsen, T. Linde, H. Nielsen, H. M. Nielsen, Sven-Erik Olsen, A. Pedersen, J. K. Petersen, J. Ploug, M. Rabøl, P. Rendby, F. Svendsen, Grethe Wiberg.

III ns. H. Christensen, N. Dons, P. Helbing, N. Hjort, H. Jensen, Ib Jørgensen, O. Koch, P. Lang, T. Madsen, B. Nielsen, P. Nørskov Petersen, H. Schouboe-Olsen, P. Thulesen.

Foreningsmeddelelser

Vort Tidsskrift

Paa Generalforsamlingen den 27. April 1938 blev det vedtaget at lade Bestyrelsen træffe Afgørelse om, hvorvidt Medlemsbladet skal udkomme med Annoncer, og paa et Bestyrelsesmøde den 8. Juni f. A. vedtog Bestyrelsen at imødekomme det ofte fremsatte Forslag om at optage Annoncer i Medlemsbladet.

Medvirkende ved Overvejelserne var navnlig Sa-

gens økonomiske Side, og at samtlige andre Skoleforeningsblade allerede har optaget Annoncer.

Redaktionsudvalget fik overdraget at gennemføre Sagen, og paa et Redaktionsudvalgsmøde den 12. September f. A., hvor Kassereren og Grosserer *Henrik Brock* som Fagmand var til Stede, blev det besluttet at lade sidstnævnte overtage det videre Arrangement.

Medlemmerne opfordres til at vise Sagen Interesse; alle Henvendelser desangaaende rettes til Foreningens Sekretariat, Kongens Nytorv 3², København K.

Generalforsamling

Den 27. April 1938 Kl. 19,30 afholdt Odenseaner-Samfundet i Haandværkerforeningen (Moltkes Palæ), Dr. Tværgade 2, København, ordinær Generalforsamling med følgende

DAGSORDEN

- 1) Formanden aflægger Beretning.
- 2) Kassereren aflægger Regnskab, herunder Regnskab for „Odenseaner-Samfundet“s Understøttelsesfond.
- 3) Valg af Medlemmer til Bestyrelsen. De efter Tur afgaaende er: Formanden, Kontorchef *P. Ryyd*, Næstformanden, Professor, Dr. med. *Poul Møller*, Læge *V. Balslev*, Kassereren, Direktør *Aage L. Rytter*, Oberstløjtnant *H. H. Jørgensen* og Adjunkt *Holger Jensen*.
- 4) Valg af 2 Revisorer og 2 Revisorsuppleanter. De nuværende Revisorer er: Grosserer *Henrik Brock* og Fuldmægtig *Vald. Jensen*. De nuværende Revisorsuppleanter er: Grosserer *J. Balslev* og Universitetskasserer *Haugsted*.
- 5) Forslag fra Bestyrelsen om at bevilge en Præmie paa 100 Kr. til en af Dimittenderne fra Odense Katedralskole i Sommeren 1938. at uddele efter Skoleraadets Bestemmelse.
- 6) Eventuelt.

Formanden bød Velkommen og foreslog Landsretssagfører *Heinrich Koch* som Dirigent.

Dirigenten valgtes med Akklamation.

Dirigenten takkede for Valget og bragte Formanden Forsamlingens Lykønskning i Anledning af hans Valg til Formand for Invalideforsikringsretten og konstaterede Generalforsamlingens lovlige Indvarsling, [erklærede den for lovlig sat] og gav Ordet til Formanden for at aflægge Beretning.

ad 1. Formanden takkede for Lykønskningen ud udtalte:

Odenseaner-Samfundet har den 5. Marts 1938 bestaaet i 12 Aar, og Beretningen angaar saaledes Samfundets 12. Leveaar.

Naar Generalforsamlingen i Aften afholdes her i Haandværkerforeningen, er Grunden den, at Studenterforeningens Økonomiudvalg efter mange for-gæves Forhandlinger har nægtet fremtidig at yde reducerede Priser, de saakaldte „Medlemspriser“, ved vore Sammenkomster. Vi var altsaa forsaa-vidt ganske frit stillet med Hensyn til Spørgs-maalet om, hvor Generalforsamlingen skulde afholdes, og Bestyrelsen har derfor ment, at vi skulde prøve, hvorledes vi vilde blive tilfreds her, hvor vi synes, at Omgivelserne er meget tiltalende.

Sidste Generalforsamling blev, som Medlemmerne maaske vil erindre, afholdt i Odense den 22. April ifjor; der har siden været afholdt 3 Sammenkomster, nemlig den 13. Maj, den 25. September og den 30. Oktober, de 3 sidste Sammenkomster alle her i København.

Generalforsamlingen i Odense den 22. April med efterfølgende selskabeligt Samvær forløb, kan jeg vist sige, fortrinligt, der var mødt nogle og fyrre-tyve Medlemmer, den overvejende Del fra Fyen, nogle enkelte fra Jylland og Resten fra København.

Efter denne Sammenkomsts Forløb er det vist udenfor al Tvivl, at Odenseaner-Samfundet ikke maa undlade ogsaa at afholde Sammenkomster paa Fyen, hvor vi har adskillige Kammerater, som gerne vil mødes med os, men som det er vanskeligt for at komme ind til Møderne i København. Om der skal holdes Sammenkomster hvert Aar i Odense, er maaske et Spørgsmaal, men at afholde en Sammenkomst f. Eks. hvert 2. Aar i Odense bør vist tages under meget velvillig Overvejelse af den nye Bestyrelse. Den 13. Maj 1937 afholdtes en Sammenkomst, hvor vort Medlem, Arkitekt *Prip-Møller*, holdt et meget interessant Foredrag om Rejseindtryk fra Kina og buddistiske Klostre, og der blev forevist nogle meget smukke Lysbilleder. Det var første Gang, at Medlemmernes Paarørende havde Adgang til vore Sammenkomster. Den 25. September 1937 afholdtes atter en Sammenkomst med Adgang for Medlemmernes Paarørende, og denne Gang holdt Maleren *Emil Rannow* et Foredrag betitlet: „Indledning til Forstaaelse af moderne Malerkunst“, ledsaget af en Række udmærkede Lysbilleder.

Odenseaner-Samfundets Rusgilde blev afholdt den 30. Oktober med Rustale af vor lærde Kammerat Dr. *Bratli*. I Tidsskriftet (Nr. 13) Side 240

staar, at Rustalen baade var alvorlig og munter; jeg tror dog at turde sige, at den dog overvejende var munter. Da Bestyrelsen allerede omkring 1. Oktober havde erfaret, at Studenterne fra 1912 ikke som alle tidligere Studenter-Aargange afholdt det traditionelle 25 Aars Jubilæum paa Skydebanen eller andetsteds, udsendte Bestyrelsen Indbydelse til alle Studenter fra 1912 fra Odense Katedralskole, for at de kunde fejre deres 25 Aars Studenterjubilæum sammen med os, og der mødte 15 ialt.

Direktør *Agerholm* holdt Talen for 1912-Studerterne, og den kombinerede Rusfest og Studenterjubilæums-Sammenkomst forløb paa allerbedste Maade.

Odense Katedralskole har sidste Sommer skiftet Rektor. Ved Translokationen den 22. Juni ifjor tog Rektor *Holbeck* Afsked med Skolen, hvorfra han i 1885 var udgaaet som Student og siden 1918 havde været Rektor. Bestyrelsen besluttede, at Odenseaner-Samfundet skulde være repræsenteret ved denne Lejlighed, og foruden Formanden, der bragte en Hilsen fra Foreningen og udtalte nogle Ord til Rektor for hans Interesse for Foreningen, var mødt Bestyrelsesmedlemmerne Redaktør *Dreyer* og Dr. *Meier*, Ferritslev.

I min Egenskab af Formand har jeg i Oktober f. A. aflagt en Visit hos den nye Rektor, *Poul Mogenssen*, som jeg desværre ikke traf hjemme.

Paa Generalforsamlingen i Odense den 22. April udtalte et Medlem paa Fyen Ønsket om, at Foreningens Sammenkomster i København afholdes om Lørdagen; derved vil det blive meget lettere for Medlemmer udenfor København at deltage i Foreningens Sammenkomster. Bestyrelsen besluttede at imødekomme dette Ønske, og saavel Maleren *Rannows* Foredrag den 25. September som Rus- og Jubilæumsfesten den 30. Oktober blev afholdt paa en Lørdag, men Resultatet var nedslaaende. Adskillige Medlemmer her i København kan vanskeligt møde Lørdag Aften, og da Studenterforeningen holder sine Sammenkomster om Lørdagen, hvor de yngre Studenter er interesseret i at komme til Stede, vil de yngre Studenter Mødetal ogsaa blive mindre, og Gevinsten ved, at Kammeraterne fra Provinsen mødte var kummerlig; til de nævnte 2 Lørdagssammenkomster mødte – bortset fra 1912-Jubilarerne – kun een.

Vi har derfor maattet forlade Lørdag som Mødeaften.

Som det vil fremgaa af, hvad jeg har sagt, har der i 1937 været afholdt 4 Mødeaftener; det normale er 2; endvidere har Medlemmernes Paarø-

rende haft Adgang til de 2 Foredragsaftener, og det synes, som om dette Forsøg er faldet heldigt ud.

Foreningens Medlemsantal er ca. 250, omtrent det samme Antal som ifjor, dog en mindre Fremgang; ialt er 28 nye Medlemmer kommet til, enkelte har udmeldt sig og nogle er døde i Aarets Løb, saaledes Foreningens ældste Medlem, Professor *Feilberg*, der var Student fra 1863 og indtil for nogle Aar siden ofte deltog i Foreningens Møder. En af Foreningens Stiftere, Ingeniør *Faber*, er død. Ingeniør *Faber* deltog i Sammenkomsten d. 25. September. Højesteretsdommer *Bülow*, der var en flittig Mødedeltager, er ogsaa død; ligeledes Forstkandidat *Leth*, som næsten aldrig svigtede ved vore Møder.

Det nedsatte Redaktionsudvalg har arbejdet flittigt; det er Medlemmerne bekendt, at der siden Nytaar er kommet os 2 Tidsskrifter i Hænde — Nr. 13 og Nr. 14. Det er dog ikke Hensigten at fortsætte med samme Fart, saa vil Foreningens Kasse snart være tom.

Bestyrelsen har drøftet Programmet for den kommende Sæson, men det siger sig selv, at en virkelig Planlæggelse først kan finde Sted, naar Valg paa Generalforsamlingen har fundet Sted; muligvis vil det være af Interesse for mange Medlemmer at bese visse Dele af Nationalmuseet under Ledelse af en sagkyndig, der er Student fra Odense Kate-dralskole. Bagefter kunde der f. Eks. arrangeres et Besøg i den italienske Restaurant eller andetsteds.

Jeg gentager min aarlige Appel til Kammeraterne om at virke for Tilgang af nye Medlemmer og virke for, at Medlemmerne kommer til Stede paa vore Mødeaftener, det har efter min Mening desværre ikke givet tilfredsstillende Resultater hidtil, men forhaabentlig vil det ske i Aar.

Dirigenten spurgte derefter, om nogen ønskede Ordet.

Skolebestyrer *Physant* vilde gerne have Tidspunktet for Generalforsamlingen flyttet under Henvisning til, at alle Generalforsamlinger blev afholdt i Slutningen af April Maaned. Grosserer *Henrik Brock* kritiserede Medlemsantallet; takkede for Artiklen om Soranersamfundet i sidste Medlemsblad. *Formanden* talte om Bladet og Medlemsantallet, og det blev vedtaget at lade Bestyrelsen træffe Afgørelse om, hvorvidt Medlemsbladet herefter skal udkomme med Annoncer, jfr. Artiklen herom andetsteds i Bladet. *Frølich* redegjorde for Agitationen for nye Medlemmer og for Samfundet i det hele taget. *Elmqvist* talte om Mødeprocenten ved Odenseaner-Samfundets Sammenkomster gen-

nem Aarene. *Agerholm* om Kammeratskabsfølelsen, som skal holde os sammen.

ad 2. Kassereren, Direktør *Rytter*, gennemgik det omdelte Regnskab, for hvilket der uden nogen Bemærkning blev givet Décharge.

ad 3. Dommer *Heide-Jørgensen* oplyste, at Næstformanden, Professor *Poul Møller*, Oberstløjtnant *H. H. Jørgensen* og Adjunkt *Holger Jensen* ikke ønskede Genvalg.

I Stedet for valgtes Maleren *Emil Rannow*, Direktør *Poul Dessau* og stud. jur. *P. Stærmosé*; genvalgt blev Retsformand *Ryyd*, Dr. *Balslev* og Direktør *Rytter*.

ad 4. Til Revisorer og Revisorsuppleanter genvalgtes henholdsvis Kontorchef *Valdemar Jensen*, Grosserer *Henrik Brock*, Grosserer *J. Balslev* og Universitetskasserer *J. V. Haugsted*.

ad 5. Generalforsamlingen vedtog enstemmigt at bevilge 100 Kr. til en Dimittend fra Odense Kate-dralskole.

ad 6. Ingen ønskede yderligere Ordet.

Da Dagsordenen var udtømt, afsluttedes Generalforsamlingen. Derefter holdt Dr. *Bratli* et meget fængslende, interessant og fornøjeligt Foredrag om „et Emne fra Spanien“: *Cervantes*.

Formanden takkede.

I Tilslutning til Generalforsamlingen samledes den nyvalgte Bestyrelse til Møde for at konstituere sig. Til Stede var *Ryyd*, *Heide-Jørgensen*, *Rytter*, *Stampe Frølich*, *Rannow*, *Lumbye Madsen*, *Stærmosé* og *Dreyer*.

Til Formand genvalgtes *Ryyd*, til Næstformand valgtes *Heide-Jørgensen*; Kassereren *Rytter* og Sekretæren *Stampe Frølich* genvalgtes.

Herefter gik man ind i den smukke gamle Moltkes Malerisal, hvor der blev serveret koldt Bord. Der blev holdt Taler af Professor *Poul Møller*, Direktør *Agerholm* og Redaktør *Poul Dreyer*.

Bagefter var der hyggeligt kammeratligt Samvær ved Kaffen i de tilstødende smukke Saloner.

43 Medlemmer havde givet Møde.

★

Boggave til Dimittender

Paa Foranledning af Grosserer *Cornelius Petersen* har „Odenseaner-Samfundet“s Bestyrelse besluttet hvert Aar at uddele nogle Boggaver til Dimitten-

der fra Odense Katedralskole; iaar afholdt Grosserer *Cornelius Petersen* hele Udgiften, og der blev uddelt 3 Eksemplarer af Rektor H. St. Holbecks Bog: Odense Bys Historie, 2 Eksemplarer af Bogen: Den unge Tietgen og 2 Eksemplarer af H. C. Andersen: Mit Livs Æventyr.

Bøgerne blev med Dedikation fra Odenseaner-Samfundet afleveret til de paagældende ved Translokationen af Rektor *Mogensen*. Sagen har vakt stor Glæde paa Skolen.

Til Formaalet skal der i Fremtiden hvert Aar bruges ca. 100 Kr.; Halvdelen er allerede tegnet ved faste aarlige Bidrag, men Resten skulde vore Medlemmer gerne være med til at tilvejebringe. Interesserede bedes henvende sig til Sekretæren.

*

Odenseaner-Samfundets Legat

til en Rus af 1938 blev tildelt stud. polyt. *Erik Sparre Andersen*.

*

Efteraarsmøde og Rusgilde 1938

Onsdag d. 2. November 1938 afholdt Odenseaner-Samfundet sin Efteraarssammenkomst og Rusgilde.

65 Medlemmer havde anmeldt deres Deltagelse. Festen afholdtes i Haandværkerforeningens Lokaler (Moltkes Palæ), Dr. Tværgade 2.

Efter at have hilst paa hinanden, navnlig paa de 16 „Russer“, gik vi til Bords, hvor der serveredes varm Ret og koldt Bord.

Formanden bød velkommen og meddelte, at Rektor *Mogensen* var indbudt til Festen, men at han desværre havde maattet sende Afbud. Endvidere beklagede han, at vort Æresmedlem, Direktør *Agerholm*, var forhindret i at være til Stede.

Pastor *Alsinger* (Aargang 1912) holdt en meget smuk Rustale. Han talte om, hvad der skal til for at leve:

For det første skal vi have noget at leve af (det daglige Brød), men det maa ikke føre til, at vi bliver Levebrødkandidater. For det andet skal vi have noget at leve for; det er det, der giver Livet Indhold. Her citerede Pastor *Alsinger* det morsomme Vers:

Og hvis du kan faa paa Kredit,
gaa fluks til Harald Høffding,
og køb den lille Sjæl i Sprit,
til Hjælp for Sagens Drøftning.

Endelig skal vi have noget at leve paa, det vil sige en Livsanskuelse, at leve paa, dø paa; nogen stoler paa Pengenes Magt, nogen paa Lykkens lunefulde Spil, men den vigtigste er den kristne Livsanskuelse. Han fortsatte: Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej? 1) Man kan give Kejseren det hele (totalitære Livsanskuelse). 2) Man kan give Gud det hele (trække sig tilbage fra Verden, Munke-tilværelsen, Faneflugt). 3) Vi skal leve for Gud midt i Verden. Til Slut udtalte Pastor *Alsinger* Ønsket om Held og Lykke for Aargang 1938.

Derefter sang vi „Hellig er vor Ungdoms Lyst“.

Stud. jur. *Poul Lang* takkede Pastor *Alsinger* i smukke Vendinger paa „Russernes“ Vegne.

Der indløb et Telegram fra Direktør *Agerholm*.

Ved det paafølgende Panchesold blev Kontorchef *Walter Elmquist* enstemmigt valgt til magister bibendi.

Vi sang nu „Concinamus o sodales“.

Kontorchef *Kaj Henriksen* (Aargang 1911) spillede den smukke gamle Melodi. Der blev nu holdt Taler Slag i Slag. Ritmester *Lund-Hansen* indledede med et Causeri, og Grosserer *Brock* talte for Foreningen og Tilgang til denne. Professor *Poul Møller* talte for Formanden; han var glad for Festens Arrangement og udbragte Bestyrelsens Skaal. Dr. *Balslev* talte for Skolen og Minder fra Skolelivet. Adjunkt *Holger Jensen* takkede for Formandens Indsats og for de mange udmærkede Bestyrelsesmøder, han i sin Tid havde deltaget i. Stud. mag. *Thierry* citerede Søren Kirkegaard og gamle romerske Digtere. *Frølich* talte for Damerne, og Frk. *Hohwy* takkede. Pastor *Alsinger* talte om Tillid og udbragte en Skaal for Kammeratskabet. Student *Aagaard Hansen* talte vittigt for de Talere, hvis Taler intet Indhold havde.

Dr. *Bratli* talte paany for „Russerne“, idet han lagde dem paa Sinde at forene det alvorlige med det muntre. Han sluttede med at opfordre alle de 17 tilstedeværende „Russer“ til at præsentere sig, og nu rejste de sig alle efter Tur, sagde deres Navn og meddelte, hvad de agtede at studere.

Stud. jur. *N. E. Christensen* takkede for den gode Modtagelse. Pastor *Leth* talte for Skolen. Stud. jur. *Stærmose* for „Mimer“, Fabrikant *Enrum* for de fraværende, Ingeniør *Hauer* paany for „Russerne“. hvorefter Formanden takkede for de udmærkede Taler og for den fornøjelige Aften, idet han særlig rettede en Tak til Kontorchef *Elmquist* for hans udmærkede Røgt af Embedet som magister bibendi,

Ryg Tørring's Cigarer

Hold Føling med Barndommens By

gennem

Fyens Stiftstidende

 50 pr. Kvartal

*

Kan bestilles

paa alle

Posthuse

*Grand Hotel * Odense*

Samtlige Plader

tagne af mig fra 1903
er praktisk talt opbevarede,
ogsaa af Studenterholdene
fra 1905 og fremad.
Endvidere findes den største
Samling af gamle og nye
Fotografier af Odense By
hos

Harald Lønborg

Klaregade 18 · Telefon Odense 1329

Hold Dem underrettet

om, hvad der sker paa Fyn
gennem Fyns største Blad

Fyns Tidende

Bestilling hos Postvæsenet
eller paa vort Kontor i
København, Raadhuspladsen 59

Telefon: Central 12051